

Ordföranden har ordet

Jag tänker den här gången använda sidan till att ta upp frågan om den negativa medlemsutvecklingen. Det går inte längre att stoppa huvudet i sanden och nöja sig med att hävda "att kvalitet är viktigare än kvantitet". Ska vi vara en relevant seniororganisation i framtiden så krävs att vi är representativa för att politikerna ska lyssna på oss och ska vi vara en organisation med rimliga medlemsavgifter är vi beroende av bidrag från stat, kommun och region och dessa är i sin tur beroende av hur många medlemmar vi har. Jag blir minst sagt bedrövad när jag hör "att vi ska vara glada för att alla våra medlemmar inte kommer för det har vi inte lokaler till" utan att beakta att i de flesta fall de erbjudna verksamheterna i en förening sker utanför den lokal där månadsmötena och andra sammankomster äger rum. Ska vi åstadkomma förändringar krävs först en insikt om att vi har ett problem (den börjar så smått infinna sig), en analys av tillgängliga uppgifter samt förslag till åtgärder. Självt skulle jag här vilja lyfta fram två förhållanden:

- Det ena är medlemsutvecklingen. I Stockholmsdistriktet har vi lyckats ganska väl med nyrekryteringen. Vi har dock inte lyckats kompensera för antalet avlidna. Samma sak gäller på riksnivå. Det som är oroande är att så många valt att lämna sin förening efter ett par år. Det betyder att det finns ett intresse att gå med i en förening men att vi inte lyckas med att uppfattas som relevanta, att vi inte erbjuder den verksamhet som framför allt de yngre seniorerna efterfrågar. Ofta får man höra: "Jag är inte där än, jag kommer tillbaka om några år". D.v.s. vi lyckas inte vara tillräckligt relevanta för de yngre seniorerna. Här krävs ett nytänkande och ett bredare utbud av olika verksamheter och som också attraherar de yngre seniorerna. Det finns positiva exempel bland våra föreningar.
- Men vi måste också inse att det särskilt bland de yngre seniorerna och som har kvar sitt sociala nätverk finns personer som inte lockas av att vara medlem i en förening av olika skäl, men där det finns en potential av samhällsintresserade personer som tycker att vi bedriver en viktig verksamhet och som oberoende av ålder gärna vill stödja oss på olika sätt. Här finns sannolikt personer som skulle kunna tänka sig att ta på sig enstaka uppdrag och därmed bidra med sin kompetens. Här finns säkert också vuxna barn med föräldrar som är beroende av äldreomsorg och som upplever hur den fungerar i praktiken och som därför vill stödja vår verksamhet. En annan fråga är hur vi hanterar den utveckling med att allt fler kommer att arbeta allt längre upp i åldrarna. Vad skulle behövas för att seniorer som fortfarande arbetar skulle vilja bli medlemmar hos oss och vill vi ha dessa som medlemmar? Om vi inte kan anpassa oss till den utvecklingen riskerar vi inom en inte alltför avlägsen framtid att förlora ett stort antal årskullar eller menar vi att en modern seniororganisation är identisk med en pensionärsorganisation?

Sammanfattningsvis måste vi alla ta ansvar för och ställa oss frågan hur vi blir en relevant seniororganisation, även för de yngre. Föreningarna är fortfarande stommen i vår verksamhet med dels den sociala betydelsen som föreningarna har, men också för de äldrepolitiska frågor som hanteras på kommunal nivå. /Monica Ulfhielm, distriktsordförande